ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Νέο Σύνταγμα θά ἐπιδιώξη τό ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ΟΙ ΧΘΕΣΙΝΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ k. Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΑΓΩΝΑ γιά νά ἐκλεγῆ ἐλεύθερα Συντακτική Ἐθνοσυνέλευση πού θά διαμορφώση νέο Σύνταγμα, ἀνταποκρινόμενο στούς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐξάγγειλε χθές ὁ Πρόεδρος τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Α. Παπανδρέου.

Ὁ ἀγώνας γιά τή διαφώτιση τοῦ λαοῦ πού ἀναλαμβάνει τό ΠΑΣΟΚ, διευκρίνισε ὁ κ. Παπανδρέου, δέν ἔχει στόχο του τήν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος, ἀλλά τόν καταρτισμό νέου ἀπό Συντακτική Συνέλευση.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ΠΑΣΟΚ κατάγγειλε τήν Κυβέρνηση Καραμανλῆ ὅτι, μέ τό Σύνταγμα πού κατάρτισε, κατασκεύασε Πολίτευμα «τραγελαφικό» καί «Καισαρικό» καί υἱοθέτησε τόν «παπαδοπουλικό προεδρισμό».

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Α. Παπανδρέου

Ὁ κ. Α. Παπανδρέου μίλησε χθές τό πρωΐ στούς Ἕλληνες καί ξένους δημοσιογράφους στήν αἴθουσα συνεντεύξεων τοῦ ξενοδοχείου «Βασιλέων Μέλαθρον». Τόν κ. Παπανδρέου περιστοίχιζαν τά μέλη τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ὁμάδας τοῦ ΠΑΣΟΚ καί, στή δεύτερη σειρά μερικά μέλη τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Γραφείου τοῦ Κινήματος (οἱ κ.κ. Τσοχατζόπουλος, Θ. Τσούρας, Παπαγιαννάκης καί Βαλυράκης).

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Α. Παπανδρέου πρός τούς δημοσιογράφους ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Σᾶς κάλεσα ἐδῶ, ὄχι γιά νά ἐπαναλάβω τά ὅσα ἐλέχθησαν στό Κοινοβούλιο καί γράφτηκαν στόν Τύπο γιά τό «Νέο Σύνταγμα» πού δέν εἶναι νέο παρά σ' ἕνα σημεῖο ὅτι κατά πρωτότυπο τρόπο ἀναιρεῖ γιά τρίτη φορά στά τελευταῖα σαράντα χρόνια, τή βιτιλή δικαιολογητική βάση κάθε Συντάγματος γραπτοῦ ἢ ἀγράφου:

α) στήν ἐξασφάλιση εὐρείας λαϊκῆς συναίνεσης πάνω στή δομή τῆς Πολιτείας.

β) τήν κατοχύρωση τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας πού ἐπιβάλλει τήν ἀποδέχονται μέ λόγια τήν καταπατοῦν μέ τά ἔργα τους, ἔτσι πού ὁ λαός, ἐνῶ τοῦ λένε ὅτι εἶναι κυρίαρχος, καταντᾶ δοῦλος, καί μάλιστα μέ τήν ἴδια του τήν ψῆφο.

Τό Συνταγματικό κείμενο πού ψήφισε ἡ κομματική πλειοψηφία τῆς ὀνομαζόμενης Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἀναφέρεται σέ πολίτευμα πού ὀνομάζεται «Προεδρευομένη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία». Ἀλλά ὁ χαρακτηρισμός εἶναι παραπλανητικός. Γιατί οὔτε «Κοινοβουλευτική» εἶναι ἡ προβλεπόμενη «Δημοκρατία», οὔτε «Προεδρική». Δέν εἶναι Κοινοβουλευτική γιατί δέν κατοχυρώνεται ἡ διαδικασία κατά τήν ὁποία ἡ πλειοψηφία τῶν ψήφων τοῦ Λαοῦ νά εἶναι πλειοψηφία τῶν ἑδρῶν στό Κοινοβούλιο καί Κυβέρνηση τῆς Δεδηλωμένης πλειοψηφίας στήν ἐξουσία. Δέν εἶναι Προεδρική Δημοκρατία, ὀφοῦ ὁ Πρόεδρος δέν ἐκλέγεται ἀπό τό Λαό, οὔτε ἐλέγχεται ἀπό τό Κοινοβούλιο. Μέ τήν ψῆφο τοῦ Κοινοβουλίου μεταβάλλεται σέ Καίσαρα. Στήν οὐσία τό πολίτευμα πού ἐγκαθιδρύεται ἐπαναλαμβάνει τό πείραμα τῆς Καισαρικῆς Δημοκρατίας τοῦ παπαδοπουλικοῦ Συντάγματος τοῦ 1972.

Γιά τό λόγο αὐτό ἡ γραμμή ἀποχῆς τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀπό τήν ἐπεξεργασία, ψήφιση καί ὑπογραφή τοῦ Συντάγματος, δέν ἀποτελεῖ πράξη πολιτικῆς διαμαρτυρίας, ὅπως ἡ ἀποχή τῆς δεξιᾶς στήν ψήφιση τοῦ Συνταγματικοῦ κειμένου τοῦ 1952. Ἀποτελεῖ πράξη διαχωρισμοῦ ἱστορικῶν εὐθυνῶν γιά τήν ἀποτυχία τῆς ἀποκατάστασης τῆς Δημοκρατικῆς νομιμότητας πού ὑποσχέθηκε στόν Ἑλληνικό Λαό ἡ Κυβέρνηση τῆς Ἐθνικῆς Συνεργασίας τοῦ Καραμανλῆ. Μέ τό Σύνταγμα τῆς «Νέας Δημοκρατίας» ματαιώνεται ἡ Κοινοβουλευτική Δημοκρατία, καταργεῖται ἡ Λαϊκή Κυριαρχία καί ὑποσκελίζεται ἡ Ἑνότητα τοῦ Λαοῦ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς μεγάλης ἐθνικῆς κρίσης.

Τό ΠΑΣΟΚ θά ἦταν ἱστορικά ὑπεύθυνο καί ἠθικά δοσίλογο ἄν δέν ἐνημέρωνε τόν Ἑλληνικό Λαό. Ὁ διαχωρισμός τῶν εὐθυνῶν τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀναφέρεται σέ τρία σημεῖα:

α. Στό ὅτι γιά τρίτη φορά ἀπό τό 1935 ἀναιρεῖται ἡ Λαϊκή Κυριαρχία καί σπέρνεται ξανά ὁ Ἐθνικός Διχασμός.

β. Στό ὅτι παραβιάστηκε καί παραβιάζεται ἡ Α' Συντακτική Πράξη τῆς 1.8.1974.

γ. Στή θέσπιση νέου πολιτεύματος μέ ἀναθεωρητική διαδικασία, πού μοιάζει μέ τή διαδικασία ψήφισης ἑνός ἁπλοῦ νόμου, ἀπό Συμπολίτευση καί Ἀντιπολίτευση, ἐνῶ σέ Συντακτική Συνέλευση δέν νοεῖται τέτοια διάκριση τῶν Πληρεξουσίων τοῦ Ἔθνους.

Γιά νά καταργηθεῖ τό Λαοπρόβλητο Πολίτευμα τῆς Ἀβασίλευτης Δημοκρατίας πού θά δημιούργησε ἡ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνοσυνέλευση μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1927 χρειάστηκαν οἱ Συντακτικές Πράξεις τοῦ 1935. Ἀπ' αὐτές ὅμως ἡ Α' Συντακτική Πράξη προβλέψε τήν προκήρυξη ἐκλογῶν γιά τήν Ε' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνοσυνέλευση. Καί ἐνῶ μέ τήν ΚΗ')1935 Συντακτική Πράξη διακηρύσσονταν ἡ θέληση τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νά «κατοχυρωθῆ τό ὑφιστάμενον Δημοκρατικόν Πολίτευμα» τῆς Ἀβασίλευτης Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας, ὅταν συνῆλθε ἡ Ἐθνοσυνέλευση, μέ πρωτοβουλία τοῦ Μεταξᾶ πέρασε ψήφισμα γιά τήν Προκήρυξη Δημοψηφίσματος πού ἔφερε τόν Γεώργιο τόν Β' κάτω ἀπό τίς γνωστές συνθῆκες. Καί αὐτός, ἀντάμειψε τό Μεταξᾶ μέ τήν κατάργηση καί τῆς Ἀβασιλεύτου καί τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας τήν 4 Αὐγούστου 1936. Ἔτσι ἀνατράπηκε ἡ Λαϊκή κυρίαρχη βούληση τῆς Ε' Ἐθνοσυνέλευσης τῶν Ἑλλήνων καί ὁ Λαός ὑποτάχτηκε στό μοιραῖο.

Ἡ δεύτερη ἐξαπάτηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ γιά τήν κατάργηση τῆς κυριαρχίας του, ἦταν τό τέχνασμα τοῦ 1945. Ὅλα τά κόμματα εἶχαν θέσει πολιτειακό ζήτημα καί συμφωνήθηκε νά λυθεῖ πρῶτα αὐτό καί μετά τό πολιτικό θέμα τῶν κομμάτων. Ὅμως προηγήθηκαν οἱ ἐκλογές κάτω ἀπό τίς γνωστές ψυχολογικές συνθῆκες πού ἔδωσαν συντριπτική νίκη στό Λαϊκό Κόμμα. Τό Δημοψήφισμα πού ἀκολούθησε δέν ἀφοροῦσε κἄν τή μορφή τοῦ πολιτεύματος ἀλλά τό πρόσωπο μόνον τοῦ Βασιλιᾶ. Ἀντί γιά Συντακτική Συνέλευση καταλήξαμε ἔτσι στήν Δ' Ἀναθεωρητική Βουλή.

Ἀπό τόν Ἰούλη τοῦ 1974 ἄρχισε τό τρίτο καί πρωτότυπο τέχνασμα ἀναίρεσης τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας. Ἀντί νά ἐπαναφερθεῖ σό βάση τό Πολίτευμα τῆς Ἀβασίλευτης Δημοκρατίας τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927, πού καταργήθηκε πραξικοπηματικά μέ προκήρυξη ἐκλογῶν ΣΤ' Ἐθνοσυνέλευσης, συνεχίστηκε, ὅπως καί στήν Δικτατορία ἡ Ἐιδοση Συντακτικῶν Πράξεων. Αὐτή εἶναι μιά Ἑλληνική μέθοδος παραβίασης τῶν Συνταγμάτων χωρίς τή δυνατότητα ἐπίμβασης τοῦ Εἰσαγγελέα. Κι ἐνῶ διακηρύσσονταν ἡ προσπάθεια γιά Δημοκρατική ἀμαλότητα, στήν πράξη συνεχιζότανε ἡ ἀναμαλία τῶν Συντακτικῶν Πράξεων στήν ὁποία δέν ἔχομε, οὔτε θά ἔχουμε, συμμετοχή.

Ἀκόμη ὅμως κι ἄν δεχτοῦμε τήν Α' Συντακτική Πράξη τῆς 1.8.74 ἡ Κυβέρνηση Κ. Καραμανλῆ δέν ἄσκησε τήν «ἐμπιστευμένην ἐξουσίαν» ὅπως ὑποσχέθηκε στόν Ἑλληνικό Λαό:

«εἰς τρόπον ὥστε ὁ Ἑλληνικός Λαός, νά ἀναλάβη, δημιουργουμένων τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων, τήν εὐθύνην τῶν πεπρωμένων του».

Μέ τό Κυβερνητικόν Σχέδιον «τήν εὐθύνη τῶν πεπρωμένων του» δέν ἔχει οὔτε ὁ Ἑλληνικός Λαός, οὔτε τό Κοινοβούλιο ἀλλά ὁ «Καίσαρ» Πρόεδρος.

Παραβίαση

Ὅπως λέγει στόν προοίμιο της, ἡ Α' Συντακτική Πράξη ἐκδόθηκε μέ τήν «καθολική καί ὁμόφωνη συμπαράσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ» καί εἶχε σάν σκοπό, ὅπως ἀναφέρει ὁ τίτλος της, τήν τριπλή ἀποστολή:

α. Τήν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητας.

β. Τήν ρύθμιση θεμάτων τοῦ δημόσιου βίου μέχρι τοῦ ὁριστικοῦ καθορισμοῦ τοῦ Πολιτεύματος.

γ. Τήν κατάρτιση νέου Συντάγματος.

Ἡ Κυβέρνηση δέν θέλησε ἢ δέν μπόρεσε νά καταλάβει ὅτι ἡ Δημοκρατική Νομιμότητα στή χώρα ἦταν ἡ Ε' Ἐθνοσυνέλευση τῶν Ἑλλήνων γιά τήν Κατοχύρωση τῆς Ἀβασιλεύτου Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας — ἄσχετα ἄν αὐτή κατέληξε μέ αὐθαίρετες καταστρατηγήσεις νά ὁδηγήσει πρῶτα στή Βασιλευόμενη Δημοκρατία καί ἀκόλουθα στή Βασιλευόμενη Δικτατορία. Καί θεώρησε σά Δημοκρατική Νομιμότητα τό Σύνταγμα 1864)1911)1952 σά σῶμα ἐκτός σέ ὅτι ἀφοροῦσε στόν Ἀνώτατο Ἄρχοντα. Ἀντί «Κληρονομικῆς Κεφαλῆς» ὅρισε σά «Κεφαλή τῆς Ἀβασιλεύτου Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας» τό στρατηγό Γκιζίκη, ὁ ὁποῖος εἶχε προηγουμένως, σάν ἐντολοδόχος τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων, ὁρίσει Πρωθυπουργό τόν Καραμανλῆ. Καί ἐνῶ τό κείμενο τῆς Συντακτικῆς Πράξης μιλοῦσε ἀόριστα γιά «Ἐθνική Ἀντιπροσωπεία», ἡ Κυβέρνηση μελετοῦσε τό ζήτημα τῆς Συντακτικῆς Συνέλευσης πού, κατά κυβερνητική δήλωση, δέν εἶχε τότε ἀποφασιστεῖ ἀκόμη.

Ἀλλά ἡ Συντακτική αὐτή Πράξη πού τώρα ἐπικαλεῖται ἡ Κυβέρνηση εἶχε σά βάση τήν Ἀβασίλευτη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία καί ὄχι τήν Προεδρική ἢ Προεδρευομένη μή Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Εἶχε δηλαδή σά βάση καί σῶμα καί περιεχόμενο τόν Κοινοβουλευτισμό, ὅπως τόν θεμελίωσε τό Σύνταγμα τοῦ 1927 καί ὄχι ὅπως τόν διαμόρφωσαν οἱ ἐβασιλικοί ἄνδρες μέ τή θεωρία τοῦ «Κηπουροῦ τῶν Ἀνακτόρων» τό 1955 καί τά Ἰουλιανά τοῦ 1965. Καί γι' αὐτό ἡ Συντακτική Πρά'η της 3 Ὀκτωβρίου 1974 ἀναφέρεται στή «Λαϊκή ἐτιμηγορία πρός ὁλοκλήρωσιν τῆς Δημοκρατικῆς νομιμότητος» ὡς πρός τήν μορφή μόνον τοῦ Πολιτεύματος. Ἡ οὐσία του παρέμεινε ὁ Κοινοβουλευτισμός σάν ἔκφραση τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας.

Ἡ νόθευση τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας ἔγινε μέ τή δεύτερη αὐτή Συντακτική Πράξη, τήν ἴδια μέρα πού μέ τόν προκατασκευασμένο ἐκλογικό Νόμο 65)1974 προκηρυσσόταν οἱ ἐκλογές μέ τήν «ὑπερενισχυμένη ἀναλογική». Στό ἄρθρο 3 τῆς Συντακτικῆς Πράξης μπήκαν οἱ δύο νάρκες τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας καί Δημοκρατικῆς Νομιμότητας:

α. Ἡ Κυβέρνηση πού θά ἔβγαινε ἀπό τίς ἐκλογές θά συνέτασσε γιά τή διευκόλυνση τάχα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας «Σχέδιο Συντάγματος» δηλαδή νέο Σύνταγμα καί ὄχι ἀναθεώρηση τοῦ παλαιοῦ, τό ὁποῖο ἡ Ἐθνική Ἀντιπροσωπεία θά διαμόρφωνε τελικά «ἐλευθέρως καί κυριαρχικῶς».

6. Ἡ Κυβέρνηση, ἀντί τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας καί τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, πού ἦταν ἡ βάση τῆς Α' Συντακτικῆς Πράξης, υἱοθέτησε τή θεωρία τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος τοῦ 1965 «περί ἁρμονικῆς συνεργασίας ὅλων τῶν κατά τό Σύνταγμα ὀργάνων». Ἔτσι τό ἄρθρο 3 ὁρίζει σά βάση τοῦ Κυβερνητικοῦ Σχεδίου, ὄχι τόν Κοινοβουλευτισμό, ἀλλά τό ὅτι

«ἡ διατύπωσις... πρέπει νά κατοχυρώση τάς ἀτομικάς καί πολιτικάς ἐλευθερίας καί νά διασφαλίζη τήν ὁμαλήν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας καί τήν ἁρμονικήν συνεργασίαν αὐτῶν, παραλλήλως πρός τήν κυβερνητικήν σταθερότητα».

Ἀνατροπή τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας

Ἀπό τήν ἀρχή καί ἀπό τή πρώτη μέρα καταγγείλαμε στό Κοινοβούλιο καί στόν Ἑλληνικό Λαό ὅτι τό Κυβερνητικό Σχέδιο, ὄχι μόνο ἄλλαζε τή βάση τοῦ Πολιτεύματος — ὄχι μόνο τή μορφή του — ἀλλά καί εἰσήγαγε τήν Παπαδοπουλική ποινηρία, μέ τό ἕνα χέρι νά δίνει δικαιώματα καί μέ τό ἄλλο νά τά ἀφαιρεῖ. Νά μιλάει γιά Λαϊκή Κυριαρχία καί νά τήν καταργεῖ στήν οὐσία της. Νά ἀναφέρει ἀτομικά καί πολιτικά δικαιώματα καί νά μήν τά κατοχυρώνει. Νά ὁρίζει ἁρμοδιότητες τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καί μ' αὐτές νά ὑποδυλώνει τή Λαϊκή Ἀντιπροσωπεία, μέ τίς ὑπερεξουσίες του. Καί δέν εἴδαμε πουθενά στό κείμενο διάταξη πού νά ὁρίζει τή σταθερότητα τῶν κανόνων τοῦ πολιτικοῦ παιγνιδιοῦ, ἀπό τό ὁποῖο παράγονται οἱ πλειοψηφίες τοῦ Λαοῦ. Γιατί τό μεγαλύτερο θέμα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας δέν εἶναι ἡ κομψή φρασεολογία τῶν Συνταγμάτων καί τῶν Συντακτικῶν Πράξεων ἢ Ψηφισμάτων, ἀλλά τό πῶς παράγονται οἱ γνήσιες Λαϊκές πλειοψηφίες, μέ ἕνα ὁποιοδήποτε ἀλλά σταθερό ἐκλογικό σύστημα, καί πῶς δέν ἀνατρέπονται στή πράξη, ὄχι μόνο μέ στρατιωτικά πραξικοπήματα ἀλλά καί μέ τά πολιτικά πραξικοπήματα τῶν «Συντακτικῶν Πράξεων».

Καταγγέλλουμε τή Κυβέρνηση Καραμανλῆ, ὅτι ἐνῶ μέ τήν Α' Συντακτική Πράξη ὑποσχέθηκε νά χρησιμοποιήσει τήν «ἐμπεπιστευμένην» σ', αὐτήν ἐξουσία γιά νά καταστήσει τόν Ἑλληνικό Λαό εὐπεύθυνο τῶν πεπρωμένων του» ὅπως ρητά ἀναφέρει στό προοίμιο τῆς Συντακτικῆς Πράξης, μέ τή Β' Συντακτική Πράξη τῆς 3 10.74 σφετερίσθηκε τήν κυριαρχία τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας μέ τό «Κυβερνητικό Σχέδιο» καί τήν ἐπιβολή κομματικῆς πειθαρχίας. Καί τό Κυβερνητικό Σχέδιο, ἀντί νά περιέχει τόν Ἀβασίλευτο Κοινοβουλευτισμό τῆς Α' Συντακτικῆς Πράξης, μέ ἐνισχυμένη τήν ἐκτελεστική ἐξουσία, υἱοθέτησε τό Παπαδοπουλικό Προεδρισμό πού ἤταν ἕνας Καισαρικός σφετερισμός τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας. Ἔτσι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀντί νά εἶναι ὁ ἐγγυητής τῆς γνήσιας πλειοψηφίας τοῦ Λαοῦ καί ὁ ἐντιμος διαιτητής τῶν πολιτικῶν ἀγώνων, γίνεται:

α. Παραγωγός τεχνητῶν Κοινοβουλευτικῶν πλειοψηφιῶν, μέ τό ἐκλογικό σύστημα πού θά τό δίνει στήν κάθε Κυβέρνηση τῆς προτίμησής του καί τῆς παράταξῆς ἡ ὁποία τόν ψήφισε.

6. Ἀχρηστεύει τόν οὐσιαστικό ρόλο τοῦ Κοινοβουλίου, σάν ἔκφραστή τῆς Λαϊκῆς θέλησης, ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος, χωρίς νά προέρχεται ἀπό τό Λαό ὅπως στά Προεδρικά συστήματα, ἀλλά ἀπό τό Κοινοβούλιο, τό ὑποτάσσει μέ τίς μεγάλες ἐξουσίες, χωρίς ὅμως εὐθύνη Κοινοβουλευτική καί ποινική ὅπως ἔχουν οἱ Πρόεδροι τῶν Προεδρικῶν συστημάτων.

Πρόκειται γιά Πολίτευμα τραγελαφικό. Γιά Πολίτευμα ΚΑΙΣΑΡΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Γιατί ὁ Ἀνώτατος Ἄρχοντας δέν εἶναι οὔτε χωρίς ἐξουσία καί χωρίς εὐθύνη — ὅπως στή Κοινοβουλευτική Δημοκρατία, οὔτε μέ ἐξουσία καί εὐθύνη — ὅπως στήν Προεδρική Δημοκρατία.

Ἀπαράδεκτες διατάξεις

Τό Σύνταγμα τῆς «Νέας Δημοκρατίας» βρίθει ἀπό διατάξεις πού καταστρατηγοῦν τή Λαϊκή Κυριαρχία, ἐξουθενώνουν τά ἀτομικά δικαιώματα καί παρέχουν προνόμια στήν οἰκονομική ὀλιγαρχία.

Ὁ Πρόεδρος ἔχει Καισαρικές ἐξουσίες. Ἀσκεῖ καί ἐκτελεστική καί νομοθετική ἐξουσία. Ἔχει τό δικαίωμα νά ἀπολύσει Κυβέρνηση πού ἔχει τήν ἐμπιστοσύνη τῆς Βουλῆς, νά διορίζει Πρωθυπουργό τόν «κηπουρό» του, νά διαλύει τή Βουλή καί νά ἀναπέμπει τά νομοθετήματά της. Ἔχει τό δικαίωμα νά διενεργεῖ δημοψηφίσματα, νά ἀπευθύνει διαγγέλματα στό Λαό καί νά κηρύσσει κατάσταση πολιορκίας. Ἔχει τό δικαίωμα νά κηρύσσει πόλεμο, νά συνάπτει διεθνεῖς συνθῆκες καί νά πληροφορεῖ τή Βουλή ὅταν αὐτός κρίνει πώς ἡ πληροφόρηση δέν βλάπτει τά ἐθνικό συμφέροντα. Ἡ ἐξωτερική πολιτική τῆς χώρας καί ἡ ἐθνική ἄμυνα οὐσιαστικά στεγανοποιοῦνται.

Καθιερώνεται τό διοικητικό μέτρο τῆς ἐκτόπισης καί τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης, περιορίζεται σέ βαθμό ἐξουθένωσης τό δικαίωμα τοῦ «συνέρχεσθαι» καθώς καί τό δικαίωμα τῆς ἀπεργίας. Ἡ Παιδεία παραμένει στά πολιά παραδοσιακά καλούπια. Ἡ κατοχύρωση τῆς ἐλευθεροτυπίας εἶναι ἀνεπαρκής καί ὑποτάσσει τό ραδιόφωνο καί τήν τηλεόραση στήν πειθαρχία τοῦ κόμματος πού κυβερνᾶ. Ὑποτάσσει ἐπίσης τήν Τοπική Αὐτοδιοίκηση στόν Ἔλεγχο τῆς Κυβέρνησης.

Συνεχίζεται ἡ ἀπαράδεκτη προστασία τοῦ ξένου μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου καί κατοχυρώνονται τά τσιφλίκια σέ βάρος τῶν ἀγροτῶν.

Ἀσφαλῶς, ὕστερα ἀπό τή βάνανση ἐφταετίᾳ εἶχε κάθε δικαίωμα ὁ Λαός νά ἀναμένει Σύνταγμα πού νά σέβεται τήν ἀρχή τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας καί νά παρέχει πλήρη προστασία στά ἀτομικά δικαιώματα. Ἡ «Νέα Δημοκρατία», στηριζόμενη στή λογική τῶν ἀριθμῶν, τοῦ πρόσφερε ἕνα οὐσιαστικά ὁλοκληρωτικό Σύνταγμα — Ἕνα Σύνταγμα πού νά ἐξασφαλίζει πώς ἡ θέληση τοῦ Λαοῦ μπορεῖ νά καταστρατηγηθεῖ ὅταν θίγει τά συμφέροντα τῆς ντόπια καί ξένης ὀλιγαρχίας.

Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., μέ πλήρη ἐπίγνωση τῶν κινδύνων πού ἀντιμετωπίζει ἡ χώρα προσπάθησε νά ἀποφύγει τήν ὀξυνση τοῦ πολιτικοῦ κλίματος, ὅπως προσπάθησε νά συμβάλει στή δι αμόρφωση ἑνός ἀνεκτοῦ Συντάγματος. Ἡ συνείδησή μας εἶναι ἥσυχη. Ἡ προσπάθεια αὐτή ἦταν μάταιη. Ἡ Κυβέρνηση, ἔχοντας μεθοδεύσει τή ψήφιση τοῦ Συντάγματός της ἀπό Ἀναθεωρητικοῦ τύπου Βουλή, πού ἀναδείχτηκε κάτω ἀπό τίς γνωστές συνθῆκες τοῦ φθινόπωρου τοῦ 1974, προχώρησε ἀγέρωχα καί ἀδιάφορα. Σύμφωνα μέ τόν Πρόεδρο τῆς Κυβέρνησης, ἡ Ἀντιπολίτευση ἐνεργεῖ «ὑπεύθυνα» μόνον ὅταν ἀκολουθεῖ τά κελεύσματά του. Γίνεται «ὑπεύθυνη» ὅταν διαφωνεῖ καί ἀδιαίτερα ὅταν διαδηλώνει τήν ἀκλόνητη ἀντίθεσή της πρός τήν παραδίοση τῶν ἀναφαίρετων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Κάποτε πρέπει νά ἐννοήσει ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβέρνησης ὅτι δέν μπορεῖ νά ἐπισείει διαρκῶς τόν κίνδυνο τῶν τάνκς γιά νά ἐπιβάλλει στό Κοινοβούλιο καί τό Λαό τή θέλησή του. Ἀρχίζουμε νά διερωτώμαστε, τί θά ἔκανε ὁ Κ. Καραμανλῆς χωρίς «βαρβάρους»; Κι' αὐτό ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, ὅταν ἔχει γίνει σαφές σέ κάθε γωνιά τῆς Ἑλληνικῆς γῆς πώς ὁ χουντικός μηχανισμός, ἐνισχυμένος ἀπό τούς βασιλόφρονες, παραμένει, οὐσιαστικά ἄθικτος. Ἄν πραγματικά πιστεύει ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβέρνησης πώς διατρέχουμε κίνδυνο ὀπτροπῆς, γιατί ἔχει θέσει τέρμα στήν τιμωρία, τήν κάθαρση καί τήν ἀποκατάσταση πρίν κἀν ἀκόμη γίνει τό ξεκίνημα. Καί πῶς δικαιολογεῖ στά πλαίσια τῆς πειθαρχημένης «Νέας Δημοκρατίας» τήν ἀπόλειψη τῆς τροποποιήσεως πού θά ἐμπόδιζε τόν Κωνσταντίνο νά ἐπανέλθει ἐνεργά στήν πολιτική ζωή τῆς χώρας; Δέν ἀποτελεῖ αὐτό μιά ἀκόμη κατάφωρη παραβίαση τῆς θέλησης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Τό Σύνταγμα, μᾶς λέει ὁ κ. Καραμανλῆς, εἶναι Σύνταγμα Ἑλληνικό, πού ἀνταποκρίνεται στίς συνθῆκες τῆς χώρας. Σέ ποιές συνθῆκες ἀκριβῶς ἀναφέρεται ὁ κ. Καραμανλῆς; Μήπως στήν ἐφταετία πού μόλις ξεπεράσαμε; Μήπως στήν ἀνωμαλία τῆς περιόδου 1965—1967; Μήπως στό γεγονός πώς ἡ χώρα ἦταν καί εἶναι ξέφραγο ἀμπέλι στά ξένα μονοπωλιακά συγκροτήματα, τό πεντάγωνο καί τό ΝΑΤΟ. Μήπως στό γεγονός ὅτι ὁ κρατικός μας μηχανισμός εἶναι διάτρητος ἀπό ξένους πράκτορες πού σκευωροῦν πάντοτε καί συστηματικά σέ βάρος καί τοῦ Λαοῦ καί τοῦ Ἔθνους;

Ἀπ' τή Βουλή δέν φύγαμε γιατί εἴμαστε «πικραμένοι» — εἴτε γιατί μᾶς «ἀποδοκίμασε» ὁ Λαός, εἴτε γιατί εἶχε τόσες «ἐπιτυχίες» ἡ Κυβέρνηση. Ὁ Λαός δέν μᾶς «ἀποδοκίμασε». Μᾶς ἔστειλε στή Βουλή νά διαδραματίσουμε τό σημαντικό ρόλ» τῆς Ἀντιπολίτευσης, νά διαφωλόξουμε τά δικαιώματά του. Καί εἶναι καιρός νά πάυσουν οἱ θριαμβολογίες γύρω ἀπό «ἐπιτυχίες» τῆς Κυβέρνησης, ὅταν ἡ χώρα ἀντιμετωπίζει τόσο σκληρές συνθῆκες στήν Κύπρο, στό Αἰγαῖο, στόν οἰκονομικό τομέα καί σ' αὐτή ἀκόμη τήν ἐπιδίωση τῶν Δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ἦταν ὄραγες «ἐπιτυχίες» οἱ Βρυξέλλες;

Φθείρεται ἡ Δημοκρατία, μᾶς εἶπε ὁ κ. Καραμανλῆς, σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἀποχῆς μας. Διερωτώμαστε, ἄν φθείρεται ἀπό μᾶς πού προσπαθοῦμε νά τήν ἐδραιώσουμε καί νά τήν ἐπικτείνουμε ἢ ἀπ' αὐτόν πού προσπαθεῖ νά τήν βάλει στό καλούπια πού τοῦ ταιριάζουν.

Θά πρέπει νά ἐννοήσει ἐπίσης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβέρνησης, ὅταν ἀναφέρεται στήν κατάχρηση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, πῶς προϋπόθεση τῆς τάξης εἶναι ἡ ἐλευθερία καί ὄχι τό ἀντίστροφο.

Τέλος, τό Σύνταγμα δέν ἐξασφαλίζει τούς δημοκρατικούς θεσμούς ἀπό ἐκείνους πού σχεδιάζουν τήν κατάλυσή τους, ἀλλά τούς «προστατεύει» ἀπό τόν Ἴδιο τόν Λαό πρός τόν ὁποῖο τρέφει τόση δυσπιστία ὁ κ. Καραμανλῆς.

Τό «ὄνειρό» μας, θά πρέπει νά γνωρίζει ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβέρνησης, δέν τόν περιλαμβάνει —τό «ὄνειρό» μας ἀφορᾶ τήν ἐδραίωση στήν πατρίδα μας, κάποτε ἐπιτέλους, τῆς ἀδέσμευτης Λαϊκῆς Κυριαρχίας. Γιατί στόν τόπο μας ποτέ ὁ Λαός δέν ἤταν κυρίαρχος. Πάντοτε τό κατεστημένο μεθόδευε, ὅπως μεθοδεύει, μέ πολυποίκιλα θεσμικά σχήματα τήν ὑποταγή του στά κελεύσματά της— στά κελεύσματα τῆς ντόπιας καί ξένης ὀλιγαρχίας.

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ἀναλαμβάνει τόν ἀγώνα γιά τή διαφώτιση τοῦ Λαοῦ πάνω στό ἀνελεύθερο Σύνταγμα τῆς Νέας Δημοκρατίας. Καί εἶναι ὁ ἀγώνας αὐτός μιά ἄλλη ὄψη τοῦ ἀγώνα γιά ἐκδημοκρατισμό τῆς πολιτείας, γιά τή πλήρη ἀποχουντοποίηση, ὅπως εἶναι καί ἀγώνας γιά μιάν ἀνεξάρτητη καί ἀδέσμευτη Ἑλλάδα.

Γιά μᾶς, γιά τό ΠΑΣΟΚ, ἡ ἐδραίωση τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας στή χώρα μας δέν θά καταστεῖ δυνατή ὡς τήν ὥρα πού θά ἐκλεγεῖ ἀβίαστα καί ἐλεύθερα Συντακτική Ἐθνοσυνέλευση πού νά μήν ὑποκειται σέ κομματική πειθαρχία, γιά νά διαμορφώσει τό Σύνταγμα πού νά ἀνταποκρίνεται στούς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Τότε καί μόνο τότε θά μιλήσει ὁ Λαός. Τότε καί μόνο τότε θά ἀνήκει ἡ Ἑλλάδα στούς Ἕλληνες».

Ἐρωτήσεις

Ἀπαντώντας σέ ἐρωτήσεις τῶν Ἑλλήνων καί ξένων δημοσιογράφων, ὁ κ. Α. Παπανδρέου εἶπε:

● Τό ΠΑΣΟΚ σάν κίνημα καί σάν κόμμα θά λειτουργήσει στά πλαίσια τοῦ Συντάγματος, ὡς ἔχει. Τά μέσα πού χρησιμοποιεῖ καί θά χρησιμοποιήση ἐμπίπτουν στίς δημοκρατικές διοδικασίες (διαφώτιση τοῦ λαοῦ, ἐκλογικές ἀναμετρήσεις κλπ.). στόχος ὅμως εἶναι ἡ ἐκλογή Συντακτικῆς Συνελεύσεως γιά ἐντελῶς νέο Σύνταγμα.

— Τό ΠΑΣΟΚ προτιμοῦσε ἡ ἀποχώρηση τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀπό τή Βουλή νά γίνη σέ ἄλλο ἄρθρο καί ὄχι σ' αὐτό πού δίνει τό δικαίωμα σ' αὐτή τή Β